

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: M. S., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková 1, 331 65 Tis U Blatna,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2020, č. j. OAM-183/LE-BA02-VL16-PS-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou se domáhal žalobce přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2020, č. j. OAM-183/LE-BA02-VL16-PS-2020, kterým bylo rozhodnuto tak, že je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 16. 4. 2021.

2. **V podané žalobě** namítal žalobce splnění pouze jedné ze tří podmínek pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to podmínku podání žádosti v ZZC. Dále namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Za irelevantní považoval žalobce to, že nemá adresu oficiálně hlášenou. Žalobce rovněž vytýkal žalovanému nezvážení alternativy k povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, např. možnost přemístění do pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. K tvrzení žalovaného stran nerespektování právních předpisů v minulosti ze strany žalobce, a z toho dovozovaného nebezpečí, že by mohl být mařen výkon rozhodnutí o vyhoštění a v souvislosti s tím žalovaným vysloveným názorem o údajné účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016-30, ve kterém konstatoval, že nerespektování správního vyhoštění automaticky neprokazuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Argumentaci žalovaného týkající se doby *podání žádosti* považoval žalobce, s ohledem na současnou judikaturu, za irelevantní (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019-44). Za nedostatečné považoval žalobce také úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. V projednávané věci nepostačovala dle žalobce pro aplikaci zajištění skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu podal až po zadržení Policií ČR. V této souvislosti zdůraznil žalobce fakultativní charakter institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvod nepoužití mírnějších opatření neobsahoval dle žalobce náležité odůvodnění. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný pouze rekapituloval pobytovou historii žalobce a konstatoval, že v jeho případě nemohly být účinně uplatněny mírnější donucovací opatření, aniž by svou úvahu podpořil dostatečnou argumentací, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo užití zvláštních opatření. Na tomto místě žalobce také uvedl, že by se zcela jistě mohl v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany hlásit žalovanému na jeho pracovišti na Letné v době stanovené. Žalobce dále v souvislosti s výše uvedeným poukázal na to, že dne 23. 12. 2020 doručil na Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Praha II na adrese Cigánkova 1861/2, 148 00 Praha 4 žádost o zaměstnaneckou kartu, č. j. QAM-78214/ZM-2020, společně s dokladem (potvrzení) o zajištění ubytování, a to na adrese číslo bytu 11, Pujmanové 887, 140 00 Praha - Podolí. S ohledem na to měl žalobce za to, že má zajištěno ubytování na území ČR, a tedy i splněný předpoklad pro uložení zvláštního opatření. Konstatování žalovaného na str. 3, že k žalobci nejsou evidovány aktuální údaje k místu pobytu na území a že vědomě porušoval právní předpisy, neodpovídají skutkovému stavu. Žalobce nevěděl, že je u něj z minulosti evidováno vykonatelné správní vyhoštění, jinak by se nepokoušel o legalizaci pobytu formou zaměstnanecké karty. Skutečnost, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až v detenci, považoval v tomto smyslu za irelevantní, neboť jej nelze trestat za skutečnost, že chtěl nejprve přistoupit k legalizaci svého pobytu v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 12. 2020, č. j. OAM-183/LE-BA02-VL16-PS-2020 PS-2020** bylo rozhodnuto tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC a ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 16. 4. 2021. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE**) ze dne 23. 12. 2020, č. j. KRPA-324632-9/ČJ-2020-000022-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců, a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že příslušný správní orgán z jednání žalobce dospěl k závěru, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho dosavadní jednání demonstrovalo přístup ke správnímu pořádku ČR neplněním zákonem uložené povinnosti. Bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím OPKPE, vydaným podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3,4 zákona o pobytu cizinců ze dne 13. 11. 2020, č. j. KRPA-291771-10/ČJ-2018 000022-SV vydáno správní vyhoštění na dobu 1 rok se zákazem vstupu na území států Evropské unie, přičemž mu byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci, současně mu bylo rozhodnutím stanoveno opatření za účelem vycestování z území dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pravidelně se osobně hlásit každý pátek v 17:00 hodin na OPKPE, a to do dne vycestování z území ČR. Šetřením PČR ze dne 23. 12. 2020 bylo zjištěno, že žalobce do tohoto dne ani v jednom případě nesplnil mu uloženou povinnost každý pátek se nahlásit v 17:00 hodin na OPKPE, aniž by svou nepřítomnost omluvil. Žalobce tak opakovaně neplnil zákonem uložené povinnosti, čímž neposkytl záruku, že bude plnit správním orgánem mu uloženou povinnost vycestovat, navíc za situace, kdy mu správním orgánem uložené mírnější zvláštní opatření nerespektoval. Do protokolu o podání vysvětlení dne 23. 12. 2020 měl žalobce potvrdit, že obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění, i že věděl o své povinnosti se ve stanovené termíny hlásit. Řekl k tomu, že neměl čas a že pracuje brigádně v Tescu. Nikde není oficiálně přihlášen k pobytu a ani na ubytovně nemá nájemní smlouvu. Potvrdil, že na území ČR přicestoval naposledy už v měsíci lednu roku 2019 a to za účelem práce. Po skončení platnosti pracovního víza dle něj v ČR podal žádost o azyl, která mu však byla zamítnuta. Je svobodný, bezdětný, na X má celou svou rodinu, s níž je v kontaktu a od rodičů dostal dům. V ČR nikoho blízkého nemá. Do vlasti se nechce vrátit kvůli možnému nástupu na vojnu. Dne 30. 12. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalovaný poté při posouzení důvodů, zda je nutné žalobce zajistit dle § 46a zákona o azylu, vycházel z následujících faktů: o udělení mezinárodní ochrany požádal až po té, co nerespektoval vydaná vykonatelná rozhodnutí o správním vyhoštění, a po zajištění Policií ČR za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC Balková. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu; nejsou evidovány žádné aktuální údaje k místu pobytu žalobce na území ČR; na X žijí jeho příbuzní, s nimiž je v kontaktu, a má tam vlastní dům; žalobce na území ČR vědomě porušoval právní předpis. S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. S ohledem na všechny výše uvedené argumenty dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o

vyhoštění. Z výše uvedených důvodů žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce nepřipadá v úvahu uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. O neúčinnosti zvláštního opatření v daném případě dle žalovaného svědčilo nejen žalobcovo vědomé nerespektování právního řádu ČR a jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání za situace, kdy se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalobce rovněž nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, dále jeho předcházejícího vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný se dále v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby zajištění žalobce, přičemž dospěl k názoru, že za dané situace, i s přihlédnutím k možnému soudnímu řízení, bude přiměřená lhůta v délce trvání 110 dní s možným prodloužením až na 120 dní. Na základě výše uvedeného rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 29. 1. 2021** mimo jiné uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Z napadeného rozhodnutí měl žalovaný za jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR žalovaný zjistil, že žalobce byl rozhodnutím OPKPE ze dne 23. 12. 2020, č. j. KRPA-324632-9/ČJ-2020-000022-ZZC, zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že příslušný správní orgán na základě jednání žalobce dospěl k závěru, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce se měl osobně hlásit každý pátek v 17:00 hod. na OPKPE Praha a to do dne vycestování z ČR. Žalobce tuto povinnost nesplnil a ani svou nepřítomnost neomluvil. Žalobce

do policejního protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 12. 2020 uvedl, že obdržel rozhodnutí

o správním vyhoštění, a byl si vědom i své povinnosti hlásit se ve stanovené termíny, ale pracuje brigádně v Tescu, a proto neměl čas se hlásit. Žalobce uvedl, že v ČR není nikde oficiálně přihlášen k pobytu, a ani na ubytovně nemá nájemní smlouvu. Žalovaný

vyvrací tvrzení uvedená v žalobě, kdy žalobce tvrdí, že nevěděl o správním vyhoštění a rovněž

tak nejsou pravdivá ani jeho tvrzení o ubytování. Žalovanému rovněž nebylo jasné, v jaké žádosti

ze dne 23. 12. 2020 má být žalobcem uvedena jeho adresa, neboť žádný takový dokument nemá k dispozici a odkázal na správní spis, ze kterého vycházel. Žalovaný dodal, že doklad o ubytování ze dne 17. 12. 2020 byl žalovanému doručen spolu s žalobou, neboť doklad o ubytování, který je součástí spisového materiálu a správní orgán ho obdržel dne 11. 1. 2021,

byl ze dne 17. 8. 2020. Co se týká žalobcem podané žádosti o zaměstnaneckou kartu a uhrazení správního poplatku, které žalobce provedl dne 23. 12. 2020, žalovaný uvedl, že tato skutečnost nezakládá důvod k přehodnocení rozhodnutí o jeho zajištění. Žalovaný k tomu také podotkl, že žalobce pobýval po skončení platnosti víza (někdy kolem 17. 4. 2019) a zamítnutí jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal z důvodu konce platnosti víza, na území ČR nelegálně a nelegálně zde i pracoval. Dále na podporu své argumentace žalovaný odkázal na závěry učiněné v usnesení NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

5. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
6. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.*
7. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu *„Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“*
8. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *„Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.*
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2020, avšak soud ji neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené.
10. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve. V této souvislosti soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: *„V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“.* Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3

napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména to, že žalobce ani jednou nesplnil uloženou povinnost plynoucí z uloženého zvláštního opatření (dostavovat se každý pátek v 17:00 h na OPKPE Praha, a to až do vycestování z ČR) a nelegálně vykonával práci na území ČR. Žalovaný rovněž upozornil na to, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce až po zadržení Policií ČR; zajištění za účelem vyhoštění a umístění do ZZC Balková. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po dobu pobytu na území ČR možnost volného pobytu, a tudíž i dost příležitostí podat žádost o mezinárodní ochranu, což ostatně zdůraznil i žalovaný. Jestliže tak neučinil, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody k tomu domnívat se, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) tak bylo nezbytně nutné.

11. S tvrzením žalobce ohledně irelevantnosti doby podání žádosti se soud neztotožnil, neboť jak vyplývá z žalobcem citované judikatury, nelze uvažovat o účelovosti podané žádosti ryze na základě doby jejího podání, nicméně soud je i nadále toho názoru, že nic nebrání tomu, aby za individuálních okolností mohla taková skutečnost být vykládána jako důvod pro úvahy a následné závěry o účelovosti takového jednání. V daném případě, kdy žalobce podal žádost za daných okolností (vyhoštění, po zajištění a umístění do ZZC, porušení povinnosti plynoucí z uloženého zvláštního opatření), pak považuje soud výklad této skutečnosti ze strany žalovaného za přiléhavý situaci. Tuto námitku proto považuje soud za nedůvodnou.
12. Soud zkoumal také odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi bylo to, že žalobce nesplnil uloženou povinnost plynoucí z uloženého zvláštního opatření (dostavovat se každý pátek v 17:00 h na OPKPE Praha, a to až do vycestování z ČR) a vykonával nelegální práci na území ČR. Současně žalovaný poukázal na to, že žalobce neměl na území ČR evidovány žádné aktuální údaje k místu pobytu na území ČR. V takovém případě se soud ztotožňuje s žalovaným ohledně hrozícího reálného nebezpečí, že by žalobce po propuštění ze zajištění mohl zpřetrhat veškeré kontakty s veřejnou mocí ČR a neoprávněně setrvat na území ČR a skrývat se, čímž by byl zmařen také průběh řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Krajského soud v Ostravě ze dne 9. 6. 2017, č. j. 20 A 14/2017 – 31, kde je uvedeno: „*Pobývá-li žalobce dlouhodobě, z toho část nelegálně, na území ČR, nerespektuje správní vyhoštění a teprve při zadržení policií žádá o mezinárodní ochranu, a to opakovaně, neskýtá svým chováním záruku dodržování povinností a je namístě upřednostnění zajištění před uložením mimořádných opatření dle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ Uvedené závěry považuje soud za aplikovatelné i na nynější případ týkající se žalobce. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný též usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Soud shledal odůvodnění v této části napadeného rozhodnutí přezkoumatelným, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce nelze uložit zvláštní opatření

dle § 47 zákona o azylu, tyto své závěry poté jasně a srozumitelně vysvětlil, stejně jako uvedl úvahy, jimiž se při posouzení této otázky zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu ve správním spise.

13. K žalobcem tvrzenému předložení dokladu o zajištění ubytování na území ČR soud uvádí, že ten je založen ve správním spise na čl. 49, avšak datum jeho doručení je 11. 1. 2021, tj. až po vydání napadeného rozhodnutí. Rovněž soud poukazuje na skutečnost, že žalobcem k žalobě připojený doklad o zajištění ubytování na území ČR není totožný s tím, který je založen ve správním spise. Ve správním spise je založen doklad s platností od 1. 8. 2020 do 1. 8. 2021 a datovaný ke dni 17. 8. 2020, přičemž nyní k žalobě přiložený doklad je platný od 1. 10. 2020 do 31. 12. 2021 a datovaný ke dni 17. 12. 2020. Soud tedy i přes skutečnost, že tyto dva doklady nejsou totožné, je nucen konstatovat, že je měl žalobce k dispozici již v době řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, ačkoliv v protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 12. 2020 potvrdil, že není nikde hlášen k pobytu, přičemž neměl ani nájemní smlouvu s ubytovnou. Jestliže tedy žalobce měl oba z předložených dokladů k dispozici již před vydáním napadeného rozhodnutí či rozhodnutí o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, jde zcela k jeho tíži, pokud je nejen že nepředložil dříve, ale naopak popřel, že by vůbec někde nějaké ubytování přihlášené či jinak zajištěné měl. Současně s tím soud upozorňuje na skutečnost, že ačkoliv žalobce v žalobě namítá existenci dokladu zajištění ubytování na území ČR a jeho předložení v rámci žádosti o zaměstnaneckou kartu, nelze automaticky předjímat, že veškeré poskytnuté doklady v rámci vedeného řízení o jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu budou neprodleně předány do nesouvisejícího řízení o jiné žádosti nebo se jinak promítnou v evidenci, z níž správní orgány tyto informace čerpají. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce sice připojil k žalobě listinu prokazující podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, z ní však ještě a priori nevyplývá žádná informace, zda součástí žádosti učinil i doklad o zajištění ubytování, popřípadě který ze dvou výše uvedených to měl být. S ohledem na skutečnost, že žalovanému, z důvodu žalobcovi nedostatečné aktivity v průběhu řízení, nemohlo být známo, že žalobce disponuje tímto dokladem, kdy tato skutečnost byla dále popřena samotným žalobcem v rámci podání vysvětlení dne 23. 12. 2020 společně vyvstalou nutností rychle reagovat a rozhodnout o zajištění žalobce, považuje soud napadené rozhodnutí v tomto směru za souladné se zákonem, konkrétně § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel při zajištění žalovaného z dostatečně zjištěného stavu věci, který po něm bylo k okamžiku rozhodnutí možno rozumně požadovat zjistit. Za zcela liché je nutné považovat i tvrzení žalobce ohledně upřednostnění řešení své pobytové situace prostřednictvím žádosti o zaměstnaneckou kartu před žádostí o mezinárodní ochranu. Uvedené uvažování žalobce pouze utvrzuje v názoru, že nepočítal jemu hrozící nebezpečí natolik palčivě, aby řešil svou situaci primárně nejúčinnějším prostředkem k tomu určeným, namísto toho zvolil prostředek méně jistý, a to i s ohledem na to, že musel předpokládat, že jeho žádost o zaměstnaneckou kartu nebude vyřešena do doby, než bude nucen opustit území ČR. Argumentaci žalobce tímto směrem tudíž považuje soud pouze jako tendenční. Rovněž nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že by za tento jím zvolený postup řešení své pobytové situace byl trestán, tato skutečnost pouze v celkovém kontextu celého případu, jak již bylo uvedeno, působí jako účelové jednání za účelem zkomplikovat výkon uloženého správního vyhoštění.

14. V návaznosti na výše uvedené lze také poznamenat, že žalovaný implicitně v odůvodnění rozhodnutí vyloučil možnost žalobce zdržovat se i na jím uvedené adrese v dokladu o zajištění ubytování, neboť neshledal žádné ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu za účinné v případě žalobce, který již jednou takové zvláštní opatření porušil, a to za účelem dalšího soustavného porušování právního řádu ČR v oblasti zaměstnávání cizinců. I na základě této argumentace považuje soud za nadbytečné a neúčelné přihlížet k žalobcem přiloženému dokladu o zajištění ubytování na území ČR, jelikož žalobce už jednou prokázal, že není osobou důvěryhodnou a plnící své povinnosti. Soud na tomto místě ještě jednou zdůrazňuje, že žalobce měl předložené doklady o zajištění ubytování v ČR k dispozici již v době zahájení řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců či zákona o azylu, to že je nepředložil a jejich existenci ani nezmnínil, jde tak zcela k jeho tíži a je tak nucen nést negativní dopady svého počínání. Z téhož důvodu nepovažuje soud za nutné k nim přihlížet nyní. Současně soud vyvrací tvrzení žalobce o tom, že nevěděl o uloženém správním vyhoštění a z něj plynoucí povinnosti vycestovat, neboť informovanost o této skutečnosti opět potvrdil v rámci podání vysvětlení dne 23. 12. 2020.
15. K žalobcem namítanému nedostatečnému odůvodnění neuložení zvláštních opatření, soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016 – 48 *„Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Jelikož žalovaný odůvodnil dostatečně důvody, pro něž žalobce zajistil, lze s přihlédnutím k citovanému rozsudku dojít k závěru, že za situace, kdy žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření zejména s přihlédnutím k důvodům zajištění, je takové odůvodnění dostatečné, neboť podává uspokojující vysvětlení, proč nemohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření. Soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016 č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“* V tomto světle se tak jeví žalobcem nerespektované uložení zvláštní opatření jako obzvlášť vypovídajícím důkazem toho, že žalobce neposkytuje záruku domnívat se, že by nyní pro změnu uložené zvláštní opatření respektoval a nemařil tak svým jednáním řízení o jeho žádosti potažmo výkon uloženého správního vyhoštění.
16. Lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.

17. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 12. února 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.